

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515200513
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515200513.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: AB 2 B. V., Strawinskylaan 933, Amsterdam, Holandské kráľovstvo, registračné číslo: 57279667, zastúpenej: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., Ulica 1. mája 173/11 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: T. R., narodený XX. A. XXXX, trvalý pobyt: R. XXX, o 619,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 4. októbra 2018 č. k. 9C/24/2015-103, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III.) ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 434,16 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 31. októbra 2014 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 185,35 eur s príslušenstvom žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40,16 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 497, § 504 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 3 ZoOS (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 11 ods. 1 písm. b/, d/ ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení ku dňu uzavretia zmluvy). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 16. januára 2014, na základe ktorej právna predchodkyňa žalobkyne (Home Credit Slovakia, a.s.) poskytla žalovanému účelový úver na kúpu tovaru (notebook Lenovo), vo výške 531,- eur, ktorý úver sa žalovaný zaviazal žalobkyni vrátiť s úrokmi a poplatkami, mesačnými splátkami vo výške 32,28 eur, v počte splátok 24. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného splácať úver, došlo k zosplatneniu úveru dňom 31. októbra 2014. Žalovaný zaplatil na predmetný úver celkovú sumu 96,84 eur. Predmetný záväzkový vzťah súd prvej inštancie posudzoval podľa ustanovení ZoSÚ, pričom zmluvu o spotrebiteľskom úvere podrobil prieskumu zákonom stanovených obsahových náležitostí zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva tak neobsahovala rozčlenenie splátky na splátku istiny, splátku úroku a splátku iných poplatkov, teda zo zmluvy nebolo zrejmé aká presná časť jednotlivých splátok predstavuje splácanie istiny, úroku a iných poplatkov. Súd prvej inštancie uviedol, že zmluva navyše obsahuje nesprávny údaj o RPMN 42,9 % napriek tomu, že skutočná RPMN v danom prípade bola vyššia, a to 47,16 %. Následkom absencie obsahovej obligatórnej náležitosti

zmluvy (nerozčlenenie splátky na istinu, úrok, iný poplatok) je, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ). Zmluva navyše obsahovala údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa, s čím zákon spája rovnakú sankciu podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ. Vzhľadom na výšku čiastočného plnenia dlhu žalovaným (96,84 eur), bola mu uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni zostatok istiny reálne poskytnutého úveru vo výške 434,16 eur. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu, žalobkyni bol priznaný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 31. októbra 2014 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá. Súčasťou žalovanej sumy bola aj zmluvná pokuta vo výške 17,- eur, upravená len v úverových podmienkach, na ktoré predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere odkazovala a obsah ktorých nemohol žalovaný žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ustanovenie o zmluvnej pokute nebolo medzi zmluvnými stranami individuálne dohodnuté. Takéto ustanovenie spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a bolo označené súdom prvej inštancie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 O. z. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), v zmysle ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Úspech žalobkyne predstavoval 70,08 % (434,16 eur) a úspech žalovaného 29,92 % (185,35 eur). Žalobkyni tak vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40,16 %.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmenu. Odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie o absencii obsahovej obligatórnej náležitosti zmluvy (rozčlenenie splátky na istinu, úrok a poplatky), s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, ktorý konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pričom zmluva nemusí ani vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Smernica však nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis formou amortizačnej tabuľky. Členské štáty by podľa záveru označeného rozsudku nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48 neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenie v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Členské štáty by vo svojej vnútroštátnej právnej úprave nemali stanoviť povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 označenej smernice. Tá obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere a členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave stanovovať náležitosti nad rámec náležitostí v článku 10 ods. 2 smernice. Zmluva preto nemusí spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Dôsledkom nerešpektovania judikatúry súdov Európskeho spoločenstva, môže byť obnova konania, prípadne to môže viesť k náhrade škody. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa označila rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“, sp. zn. 3Cdo/146/2017. Novelou ZoSÚ (zákonom č. 279/2017 Z. z.) boli vypustené slová „a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, a nahradené slovami „frekvenciu splátok“. Žalobkyňa poukázala aj na hodnotu RPMN, ktorá je v predmetnej úverovej zmluve uvedená správne 42,9 %, s poukazom na prílohu ZoSÚ, upravujúcu výpočet RPMN. Zdôraznila, že pri tomto výpočte zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum prvého čerpania finančných prostriedkov. V odôvodnení napadnutého rozsudku bolo len deklaratórne konštatované, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne (s poukazom na údaj 47,16 %), bez akéhokoľvek výpočtu, na základe ktorého k danému záveru súd prvej inštancie dospel. Pokiaľ bol výpočet realizovaný prostredníctvom internetových kalkulačiek, tieto obsahujú len políčka na základné údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých úverov. Internetové kalkulačky majú preto len informatívny charakter. Jediným oprávneným orgánom, vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN, ktorý môže uskutočňovať kontrolu tohto údajja, je Národná banka Slovenska, ako kontrolný orgán nebankových subjektov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP),

preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v zostávajúcej časti zamietol žalobu, z dôvodu, že úver sa zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, teda absenciu výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Ďalším dôvodom bol nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa, s ktorým zákon taktiež spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ).

6. Súd prvej inštancie správne konštatoval, v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že predmetná obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia NS SR k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015. Až uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon členenie splátky nepožaduje. S poukazom na článok 2 CSP, vyjadrujúci ústavný princíp právnej istoty, ako aj ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, odklon od posledného, a to odlišného rozhodnutia NS SR, odvolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôvodňoval tým, že konflikt medzi smernicou a vnútroštátnym zákonom (ktorý vyplýva aj z označeného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15) nie je možno riešiť priznaním priameho účinku tejto smernice, ktorá je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je vylúčený. Ani dostupnými interpretačnými metódami však nebolo možné poskytnúť nepriamy účinok úniijnému právu (napriek povinnosti eurokonformného výkladu podľa článku 288 ZfEÚ, Zmluva o fungovaní Európskej únie, Úradný vestník 2012/C 326/01). Nejednalo by sa tak o interpretačnú metódu *contra verba legis* („kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona a slov zákona ustupujú do úzadia“), ale o výklad *contra legem*, keďže by ním došlo k popretiu predmetného ustanovenia, t. j. k povinnosti neaplikovať ho. Takýto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 1 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), vzhľadom na jednoznačnosť úmyslu zákonodarcu, vyplývajúceho z dôvodovej správy, teda účel právnej normy, ako aj jeho explicitné vyjadrenie v legislatívnom texte.

7. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už konštatoval (III. ÚS 341/07, III. ÚS 212/2011), že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (porov. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013).

8. Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2009, však článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku (C-42/15) a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

9. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti PohotovostĚ, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra legem*. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra*

legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice.

10. Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

11. Vzhľadom na to, že prejednávaná otázka nebola vyjadrená v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ako ani senát najvyššieho súdu, ktorý dospel pri svojom neskoršom rozhodovaní k odlišnému právnomu názoru, ktorý už bol vyjadrený v (nepublikovanom) rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nepostúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu, a s prihliadnutím na precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, legitímne nemožno očakávať konkurujúcu právnu úvahu najvyššej súdnej inštancie SR v rámci všeobecnej sústavy súdov. Je preto potrebné konštatovať zmenu okolností podstatných pre pôsobenie právnej normy dotvorenej judikatúrou. Bol tak poskytnutý dostatočný základ pre zmenu právneho názoru vnútroštátnych súdov, teda aj odvolacieho súdu.

12. So zreteľom na uvedené závery, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority, ako aj ostatných súdov, s týmto rozhodnutím.

13. Odvolacia námietka žalobkyne o dodržaní zákonnej náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bola dôvodná. Obdobne bola dôvodná aj odvolacia námietka žalobkyne, poukazujúca na len deklaratórne konštatovanie súdu prvej inštancie o nesprávnej hodnote RPMN, bez akéhokoľvek výpočtu, na základe ktorého k danému záveru súd prvej inštancie dospel.

14. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo 17. marca 2016).

16. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach

(oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v dôsledku nevysvetleného záveru o nesprávnom údaji RPMN, nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postráda argumentačný základ, ktorý by odvolací súd preskúmal vo vzťahu k obsahovej náležitosti RPMN a s ňou spojenej sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní posúdiť nárok žalobkyne na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predovšetkým naplnenie jej obligatórnych obsahových náležitostí, podľa ustanovení ZoSÚ, s uvedením argumentačného základu, obsahujúceho preskúmateľné právne úvahy, viazaný pokynmi odvolacieho súdu.

20. Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOŠŤ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdnym dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti novelizácie právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 konštatoval, že iba také porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

21. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

22. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

23. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

24. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

25. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.